Jass veel rääkis: „Katsu, püüa,
susi, parem rohtu süüa.
See on tervislik, kuid liha
toorelt süües on ju viha,
ajab südamegi pahaks.
Mina seda küll ei tahaks.
Vargus pole õige töö,
parem, susi, rohtu söö!“

Hunt siis kuulas Jassi sõnu,
südames ju liikus mõnu,
et on sõber tal nüüd hea,
väike, vahva kahupea,
väike Jassi Tooma perest.
Küllalt hundile nüüd verest.

Jassi vaatas — hirmund lammas
seisis nagu soolasammas,
uted seisid isevärki
kui kaks küsimisemärki.
Terve kari teadis puha,
et nüüd hunt nad murrab maha —
sulgub igaveseks silm . . .
hüvasti nüüd, ilus ilm!

Aga rõõmul polnud otsa,
kui hunt jälle marssis metsa.
Otsa kõigile jäi pea.
Oh, kuis elada on hea!

Hunt, lk. 9